

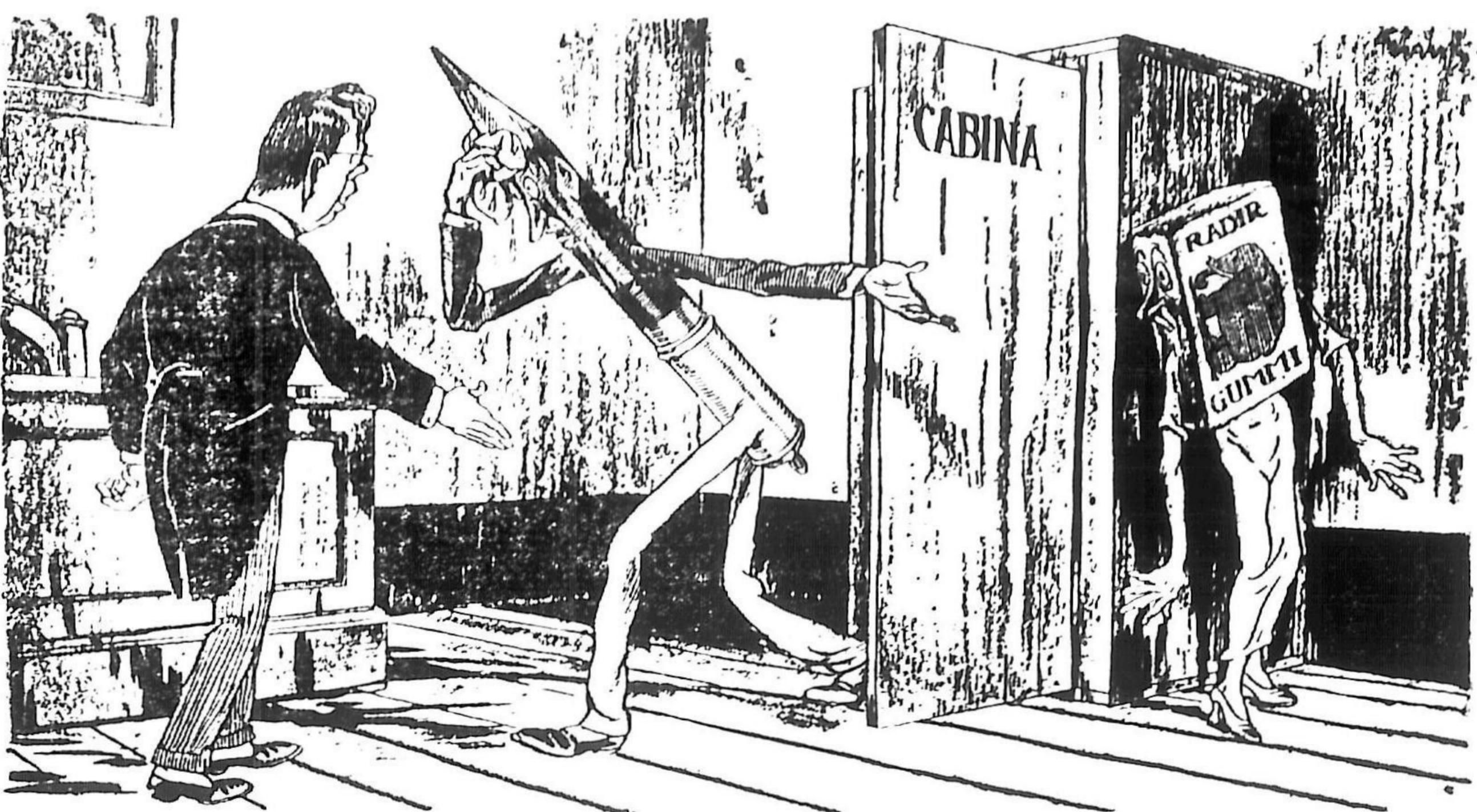
izdaja dne 4., 10. in 20. vsakega meseca — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Pavetti 9 — Tiaka Narodna Tiskarna — Izdajatelj in odgovornik France Podberšič — Cena oglasom: 1 milimeter visoko s širino enega stolpa L — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmittenico vas, naznana itd., vsaka vrsta 1 L — Celoletna naročnina 13 L — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III.

GORICA, dne 20. aprila 1924

Sl. 12.

„Kunštna“ res ta zbirkta, če ni svinčnik pa radirka.

Volilni komisar:

Dovršil težko delo
si, dragi svinčnik moj,
končana zdaj je Alaka,
končan volilni boj.

Svinčnik:

Tako nikdar še nisem
se trudil in potil,
nikdar tako izmučen,
tako še moker bil.

Volilni komisar:

Kaj hočeš, dragi »plajbes«,
na svetu je tako,
storil si važno delo,
počival boš lahko.

Svinčnik:

Sem storil vse po vesti,
le nekaj me skrbi,
če ta ni kaj podrl mi;
ki zadaj tam stoji.

Volilni komisar:

Saj to je mala krota,
ne šteje se do pet,
ne more narediti,
ne more nič podret!

Svinčnik:

Je res, da pob je majhen,
a lahko je falot,
nič kaj mi ni po volji,
da on se suče tod.

Radirka:

Volilna je pravica
mi dala v roko glas,
počakal pri kabini,
na vrsto sem ta čas.

Svinčnik:

Prisotnost mene tvoja
vseeno le skrbi,
zakaj vsek dela tisto,
kar mati ga uči.

Radirka:

Že res, predragi svinčnik,
a ni tako hudo,
le včasih kaj popravim,
če prav ni prej bilo.

Svinčnik:

Zato tedaj naj jaz se
poganjam in potim,
da potlej vse narobe
in vse nakriž dobim.

Volilni komisar:

Pomiri se, radirka,
in svinčnik tiho ti,
popravi, če radirka
vse prav ne naredi.

Svinčnik:

Za njo naj jaz popravljam
to res je lepa stvar,
kaj večno naj se trudim,
naj večno pišem mar.

Radirka:

Zaman je vse, moj svinčnik,
obišči svoj si nos,
in pojdi, kamor drago,
če meni nisi kos.

Volilni komisar:

Jaz pravim bratec,
neha naj ta prepir,
le v roko si sezita
napravita si mir!

Svinčnik:

Jaz roko potepuhu?
Od dela me boli;
popadem ga za lase,
naj bode brez skrbi.

Radirka:

Le storil kakor hočeš,
resnica pa je ta,
vsak dela kakor misli
in kakor ve in zná.

Gorica, 20. aprila 1924.

Jaz, Čuk na pači sem polnoma zadovoljen. Snovi imam toliko, da je še porabili ne smem, da bi kdo od jeze ne pokril, zato pa najraje molčim. Povem samo, da je zadnje dni treskaš in grmelo, pa samo na tihem in sicer pri štetju preferenčnih glasov. Več ne bom povedal, samo to, da se je zgodilo približno tako kot tedaj, ko je žid kupil od cigana konja. Neki gospod je to gledal, pa bi bil rad vedel, kdo je večji premetec, kdo je drug drugega osleparil.

Šel je in je vprašal cigana: »Pa kako ste dali konja; saj je več vreden kot deset dolarjev, katere ste zanj prejeli?«

Cigan se je zasmehal in dejal: »Nič nisem osleparjen. Žid je osleparjen. Konj je namreč šantav na eno nogo.«

Gospod je šel k židu in mu je dejal: »Židek, cigan vas je osleparil za konja. Šantav je na eno nogo.«

Žid pa je pomeljnikil z enim očesom in dejal: »Saj ni šantov, samo slabo podkovan je; prekoval ga bom, pa bo zdrav in brez hibec.«

Gospod je zopet šel k ciganu in mu je povedal to, kar mu je dejal žid.

Cigan pa se je režal in odgovoril: »Nalašč sem ga slabu podkoval, da bi žid misil, da konj ni kruljav, ampak sa bo podkovane.«

Ko je žid tudi to izvedel, je nagnil glavo in se je potrl zmisil. Nazadnje je stresel glavo in se odrezal:

»Nič ne dé; saj je bil bankovec ponarejena.«

Zdaj si pa razlagajte, če hočete, če ne pa puslite v miru.

Na koncu pa ne smem pozabiti zapisati kot veren krovnik, da bo Velikanoč preden bom znova zletel med svet. To moram posebej povedati zato, da ne bo kdo misil, da smo o božiču, če se bo ravnal po snegu in naj kupi gnjet, če mu finančni minister pusti, piruhov mu pa ni treba farbiti, ker so ga že radi vojne odškodnine dostikrat načrbeli.

Voščim pa prav vsem veselje praznike, hrena in potice in toliko lir, da si lahko naročijo. Čuka na pači.

POZNAN VOLILEC.

Neki tukajšnji »umetnik« ala Boheme, je šel 6. aprila na volišče brez izkaznice s svojo postrani ležečo kravato, ovratnik jopiča navzgor zavijan in šop raskuštranih las po čelu do nosa, kakor po navadi, češ, saj sem svetovno znan. Tega pa menda predsednik ni veroval in je zato vprašal tega izrednega volilca:

»Nimate legitimacije?«

»Ne nisam je!«

»Hm... kako hočete pa potem glasovati?«

»E zlomka, saj me vse pozna.«

»No potem mi istega predstavite, kedor Vas pozna.«

»I kedo, karabinerji!«

Kje si fantič moj?

»Frajla« med cvetjem nestrupo sedi čaka na fanta tako govorit:
Pridi žichtnoba ti
kaj se boš skrival mi,
če si še fantič kaj moj.

Fantič pa skrit se veselo smchlja
in se po glavici z nohti čchlja.
Nečem te frajla več,
vse je veselje preč
jaz sem za vedno se skril.

Čuk ga ne najde in prosi ljudi,
naj ga k'do vendar iz grma spodi;
pošlje nesnago naj
prej ali slej kedaj,
da ga bo on okljuval.

Kdor pa še pet lir po pošti doda
in Jurčičev peti snop ne pozna,
kjer je »Sosedov sin«,
»Kmečkega carja sin«
in še »Mej stoloma dvak«.

Ta naj ne čaka in pošlje takoj,
da se nam sprazni ogromni zaboj.
Knjiga je lepa res,
tiskana vsa počez
in papir gladek povsod.

Naslavlja se: Narodna knjigarna v Gorici, (hiša Goriške ljudske posojilnice) ulica Carducci št. 7.

Gg. poverjeniki „Goriške Matice“, ki ste dobili pole v svrhu nabiranja naročnikov za leto 1925 - storite svojo dolžnost in vrnite jih izpolnjene prej ko prej na upravo „Goriške Matice“ v Gorici, Via C. Favetti št. 9, (S. Gregorčičev Dom) v Narodni Tiskarni, ali pa v „Narodno Knjigarno,“ Via Carducci štev. 7. - Naznanja se, da „Goriška Matica“ nima nič skupnega z novo ustanovljeno Goriško Mohorjevo družbo. Povejte in pojasnite to ljudem.

ENAK PREŠIČU.

Učitelj: »Dobro je; imenovali ste mi vse mogoče domače živali, a vendar še ne vseh. Ali se ne spomnите na žival, ki je vedno umazana in se vzliz temu ne opere, temveč

venomer valja v blatu in počesto potepa na sosedovem dvorišču. No ti Jaka, kaj praviš na to?«

Jaka (sramežljivo): Oprostite gospod učitelj, saj se ne bom več valjal.

M. Spika:

Ženitev pijanega Luka.

(Burka v treh dejanjih.)

Dalje.

LUKA: Tristo krepanih mačk, če je to res, bo heroša, da se bom lahko kopal v njem. Godeci se bodo valjali na ženitvi, kakor muhe v jesihu.

ZAVRH: Gotovo je resnical Mar misliš, da me je volja norce briti, kakor tebe. Le prepricaj se. V Ljubljani pojdji in jutri boš bogat.

DEBELJAK: Vidiš Luka kje te sreča čaka. Ne zamudi pulike, sicer ti Cilka uide in potem boš sam cepil drva.

LUKA: Prišli bi mi prav tolarčki to je res, samo če me ne »farbate«.

ZAVRH: Ali res ne veruješ?

LUKA: No, no že dobro, videli bom. Jutri rano odrinem. Kako se imenuje tisti fajmošter ali kdo že?

ZAVRH: Pozabil sem natančen naslov, a vem, da se imenuje Figar. V kateri palaci da je pa res ne vem. Taka stvar se pač lahko najde.

PREMRU: Tedaj greš jutri?

LUKA: Aha. Ti Premru, več kaj, denarja nimam za na pot. Zavrh sem že 5 goldinarjev dolžan. Posodi mi jih še/ki pet. Zgubljeni ne bodo, kakor žganje v želodcu, saj imam doto in bogat bom tudi jutri.

PREMRU (nekoliko pomislja in se praska za učsi a mu jih naposlед vendar da). Na tu imam in arečno hodil. Glej pa, da mi jih takoj ob prihodu vrneš. Neča! Tu so denarji, ni moramo proč, sicer pride Zavrh, a klepetulja in potem — z Bogom dobrojnost.

LUKA: Jaz ga bom pa še en frakelj, sedaj je ravno čas za malo jutri.

(Premru, Debeljak in Zavrh vstanejo in se Luki zahrbtno smejejo odidejo. Ker Neča ni bilo v krém zaklici.)

LUKA: Neča nečasta, na denarje vzemi. Kam si šla? Mar misliš, da bom tudi tebe po hosti iskal, kakor sultana.

NEČA (vstopi): Kaj kričiš poziralnik strčni, saj mi nihče gluh pri hiši.

LUKA: Denarja vzemi, pa še en frakelj mi ga natodi, ta gremščiga vesi Neča.

NEČA: Saj si itak že čen.

LUKA: Ti si česa, ti hči dimni karja. Ti vendar veš, da ga držim, kolikor kotel, v katerem se predlčem kuha.

LUKA (gugaje se s frakeljem v roki): To bo žeganje pojutralnjem. Zavrh bo zbandafirac, Debeljak bo kočiral, Premru bo vino nosil in vržinke bomo kadili. Ljudje se bodo kar čudili, ko bo Luka bogatin in... Boštjanček bo drva cepil, Neča bo pa sultana iskala. Da bi te gromska strča, kakino snečo imam. Jutri bo vstajenja dan. Bogat... bogat bom! Toliko frakelnov bo na Boštjančkovih mizi, kolikor filolovih drogov na njivi Pa Cilka? Ta, ta bo še vesela. Gotovo bo mislila, da imam bogate sorodnike, milijonarje pod Nanosom v Ameriki. Ze vnaprej čutim, kako me bo že s tolarji neno stran vlekel, brinjevec pa na drugo stran. Bojim se samo, da ne bo treba k spovedi, ker sem že precej pozabil. Pa saj nimam grehov. Samo trezni ljudje delajo grehe, ker vedo kaj delajo.

(Presenečeno zaklone.) Tristo vragov. Premru, Zavrh, Debeljak kje ste? To je pa že od vse parne sil! (Pogleda neumno na tla potem na občinstvo in) Ime sem pozabil! (naloži steče ven in zastor pada.)

DRUGO DEJANJE.

(Hiša poleg ceste na sredi predeljena, ra se vidi ljudi, ki pred vhodom čakajo. Na vogalu napis: Dr. med. univ. N. Finžgar. Pred ambulatorijem čakajo ljudje, v ambulatoriju Finžgar in služabnik.)

(Trkanje.) FINŽGAR: Naprej!

(Vstopi stara ženica): Bog Vam daj dober dan gospod doktor!

FINŽGAR: Bog daj, Bog daj! Ne kaj pa Vam manjka mati?

ŽENICA: Nič mi ne manjka gospod. Vse imam, samo guzno in vse trga, da se komaj po zemlji vlačim, zlasti v jutru, ko ustancem.

FINŽGAR: Takrat rado trga, kaj ne?

Tu, vzemite to mazilo in se na večer dobro naribajte. Čez tri dni pa zopet pridite.

ZENICA: Hvala gospod doktor! Z Bogom! (odide.) (Trkanje.)

FINZGAR: Naprej!

(Vstopi mladenič s zavezanim ušesom.) Dober dan gospod zdravnik!

FINZGAR: No kaj je pa z Vami?

MLADENIČ: Neprestano me trga po levem ušesu, tako, da ne morem jesti ne piti.

FINZGAR: Čudno, mar z ušesi jesti in pijete? Koliko časa Vas že trga?

MLADENIČ: Osem dni.

FINZGAR (nervozno): In šele danes pride. No, kajpadal Ljudstvo je že tako navajeno, da pride k zdravniku, ko mu noge ali uho že na pol segnije. Kdo ve, če ne bodo pričeli kar mličje k zdravniku voziti namesto na pokopališče, da jih ozdravi. Pojdite s temi listom v lekarno. Dobili boste neko vrsto bele moke. Isto dobro prekuhajte na vodi; že boljše na deževnici, ter isti polagajte sok vsako uho na isto uho, s katerim ne morete piti ne jesti.

MLADENIČ (odhaja): Srčna hvala gospodi!

(Trkanje.) **FINZGAR:** Naprej!

STAREC (počasno): Dober dan Jim Bog daj!

FINZGAR: No le brzo, brzo; nisam časa na razpolago. Kaj Vas tudi v ušesih trga?

STAREC: O ne gospod. Vejo v glavi in po glavi me trga. Pa tako hudo, da niti hodit ne morem.

FINZGAR: Na tu ga imam. Mladi z ušesi jedo, starci pa po glavi hodijo, če jih ne trga.

Pa kaj za vraka, danes celo Ljubljano trga. Ako bo šlo tako naprej, jo bo do večera gotovo pretrgalo. Pridite jutri, danes nimam časa pretrgati Vašega trganja.

STAREC: Oh, lepo jih prosim milostljivi gospod, naj mi dajo kakšno žabvo.

FINZGAR (nervozno napiše rešenje): S: (:) do nočno kopelj in dobro se pokrite. To storite vsak večer, ko Vam bo hotelo glavo pretrgati.

STARČEK (ponižno in hvaležno): Bog jih stokrat lonej in Bog jim daj zdravje.

(Starček odide in Finzgar tudi. Prikaže se v odzadju Luka in ogleduje nokoli.)

LUKA: Knidar — Žnidar — Bigar, vrag potuhataj, kako je rekel Zavr. (Opazi napis in veselo skoči naprej, dasi se mu pozna, da je že pil.) Aha, tamle, tamle bo kaj. Finzgar, finzgar. No da, saj tako nekako je dejal Zavr. Oh, Bog bodi zahvaljen! Po tolikem trudu, sem vendor pred hišo bogastva. Nihče ne bi veroval koliko Ljubljane sem prehodil. Ko sem šel čez most preko Ljubljance, sem opazil čedne menihe, ki so šli iz kloštra po stopnicah na cesto. Jaz sem za prav gotovo mislil, da ravno tam vpisujejo v krivo vero. Pa kar mahnil sem jo tjakaj. Peljali so me v eno sobo in en tak menih, ki je imel vrvi okrog života prevezane, me je izprševal kaj želim. I kaj bi želel, sem odgovoril, saj morate sami potuhati, kaj želim. S Cilko se žem. Cilka je lepa deklina, jaz sem pa junak; oba cepiva drva, sva siromaska, zato rabiva peneza. Evo me tu pred Vašimi nogami. Jaz sem pravljjen. Vse vzamem: Vašo vero, denar in potem pa Cilko. Menih me je tako pogledal, kakor naš Boštjanček, kadar me s krčme spodi. Vprašal me je, če nisem kristijan. Kaj pa, sem sem, sem dejal. »No in kaj hočeš te potem?« Kaj hočem, denar in v krivo vero me vpišite. Da ste ga videli! (Pokaže.) Takole debele vozle je podeli vezati na vrch, in ako jo nisem odkuril sem jih dobil, kakor Boštjančkov sultan, kadar je lačen.

FINZGAR (vstopi s slugo): Nekdo je inenda še zunaj.

SLUGA: Govoriti se čuje.

LUKA (nadaljuje): Toda sedaj na pragu sreče. Ta bo prav gotovo ta pravi, ker se tako piše, kakor je dejal Zavr. In Zavr ni tepec, ker zna edini on v vasi nove čevlje na praviti. (Potrka.)

FINZGAR: Prostol.

LUKA (vstopi težko sopeč): Gospod, vejo od daleč sem prišel in k nogam; zato naj kar brž napravijo, ker komaj čakam, da se domu povrem korajzen in vesel. Če bo šlo

prav, Vam jutri vso našo vas prideljem.

FINZGAR: Za božjo voljo, tega pa vendor ne. To bi bila prevelika reklama.

LUKA (zase): Aha, je že ta pravi.

FINZGAR (boječe): Kaj pa Vas trga očka kaj — in kje, kar naravnost povejte?

LUKA: Mene, da bi trgalo. O kaj pada; kar poglejte te moje zdrave pesti (mu sili pod nos.)

In te moje muskelne? Kar potipajte no gospod, boste videli (mu sili tipati.)

In da bi me trgalo. (Se prime z trebuli, majec z glavo na vse strani in se dolgo in močno krohoti.) Mene trgalot Še nikoli me ni!

FINZGAR: Sapa morda očka, no le povejte, če Vas sapa muči ali kaj.

LUKA: (položi klobuk na tla.) O sapa pa sapa. Ko sem šel z doma, je tako pihala, da bi mi skoro klobuk odnesla. Skoda bi ga bilo, ker je že od mojega ranjkega očeta. Bog mu daj večni mir.

FINZGAR (in sluga se snogledita): Očka, nisem misil na naravno sapa, temveč Vašo, ako Vas napenja sem hotel reči.

LUKA (zmaje z glavo): Ej gospod, naš Boštjanček malo kedaj kuhal gosto jed. Le redko nam daje, kaker sultani.

FINZGAR: Končeno bi vendor rad doznan. Blato Vas morda nadleguje, kajne očka.

LUKA: O sedaj ne preveč, ker ni bilo dolgo dežja in starega je sapa posušila.

FINZGAR: To je pa že preveč. Ali mislite vendor že enkrat povedati po kaj ste prišli ali ne?

LUKA: I kajpa da mislim. Kedaj bi že lahko. Ali temu ste sami krivi, ki take bedarije za izpoved poprašujete. O trganju, sapi, blatu ki ga ni itd. Ako ste me takoj vprašali, koliko hočem, da me vpišete v Vašo vero, pa bi bilo morda že vse v redu. No sedaj sva pa pri kraju, kar vpišite me; jaz sem Luka Svetlin iz Nizke Doline. Le dosti naštejte, ker bom doli in tudi ženim se s Cilko.

FINZGAR (proti slugi): Saj, to je norec.

SLUGA: Brez dvoma!

FINZGAR (boječe in pohlevno): Prijatelj, od kje ste pa prišli?

LUKA (zase): Aha, sedaj prične izprševanje vesti. (Glasno). Saj sem dejal, iz Nizke doline!

FINZGAR: Ali se niste malec zmotili. Niste bili na Studencu. (Studenec pri Ljubljani — norišnica).

LUKA: Oh kako gospod dobro vedo o meni. O da res sem bil že večkrat s Cilko.

FINZGAR (do skrajnosti razburjen): Na Studencu v norišnici mislim!

LUKA (tudi jezno): Vidiš jo posast gorečo, sedaj bi se krota še norčevala z menoj. Gospod, halo, le brž, denar ven na mizo cvenka, cvenk, cvenka, cvenk, vpišite me, če ne... (pokaže pest).

(Finzgar in sluga zbežita iz ambulatorija).

LUKA: Jaz te bom naučil čakajl. Vpisal bi morda še, a denar bi sam zafloskal. Samo, da brž prineseš, če ne ti bom tole žganje (kaže medicinske) popil in vse polomil. (Vzame eno steklenico in vse popije nakar napravi kisel obraz). Tristo zlodjev.

To je pa kisl kakor surovo zelje. Boštjančkova slivovka je vendorle boljši. Denar, denar, kriva vera, če ne bo polom Sodome in Kamore.

(Sluga vstopi): No le čakaj kmet zabit, saj pride kmalu stražnik.

LUKA: Vidiš ga zlomka, tu je zopet eden, ki ve, da sem zabit. Na mrha! (Udarci s pestjo po mizi, da ne sesuje, nato vse razbijte kar mu pod roko pride. Sluga zbeži).

(Vstopi mladenič in začuden vpraša): Kaj ni doktorja?

LUKA: Kakšnega dohtarja?

MLADENIČ: No, zdravnika!

LUKA: No serbus, k padarju so me postali. Ni ga ne, je šel po stražnika.

MLADENIČ: Po stražnika? Čemu?

LUKA: Ne vem! Ti kaj pa je to stražnik?

MLADENIČ: Policaj.

LUKA: Kaj — policaj! Z Bogom fantel! (Luka urno zbeži in pusti s mega mladeniča).

(Dalje prihodnjič).

Ženitna ponudba.

Bogata sem, mlada, sedemnajsetih let, pa menda tud' lepa — tako pravi svet. Zeninov na izbera — saj to se umé;

a tacega ni, kot želi ga srce!

Ne vprašam, če bogat je, al' sirotmak, če igralec, pijanec je, al' ponočnjak; za vse te lastnosti ne brigam se nič,

če bil bi kot najbolj prefrigani ptič,

ga jaz spreobrnem, sigurno je to,

z ljubeznijo, v zakon ko da mi roko.

Edino kar jaz si od njega želim,

v bodočnosti srečna da zanj le živim:

Če v žepih le ima naj slamo al' bob,

a v glavi, možganih ne sme biti top!

Želim pa si tudi, da je humorist,

z zanimanjem čita da vsak Čukov list.

Če pa je mevža, prijatelj prepira,

če skopi je pustež, da druge odira,

povem zdaj odkrito mu kar na uho;

daj z mano se drl, prepiral ne bo!

Dosegel me bode le oni samo,

ponudbo ki v verzih, bo zložil lepo.

Se čes oženitil — Pero v rokē,

če hočeš ogreti si hladno srce!

Ni vrag, da izmed mnogih, eden vsaj bo,

ljubeznjivo ponudbico zložil lepo.

Srečo položi naj kar Čuku na kljun,

naj vse mu zaupa, čeprav je volun,

Sevē, kdor pravilno pisati ne zna,

ta s svojimi verzi le v koš pričaplja.

Kje jaz da stanujem, kako se imenujem,

pozneje zve od Čukca, če prej se ne skujem.

Šaljiva vprašanja.

Kateri novoporočeni par šteje lahko skupaj 19 let?

Ako je nevesta 18 let stara in ženin enoletni prostovoljec.

Kako imaš denar in kako smolo?

Sežeš v žep; če potegnš kaj iz listnice je denar, če ne je pa smola.

Celo noč je igralo 16 oseb in ko so o polnoči končali, so vši enako dobili. Kako to?

Muzikantje so bili.

Kako končajo vsi romani? Navadno s piko.

Katera noč traja samo en hip?

Vsaka polnoč.

Navadno nam daje Bog pomoč od zgoraj. Kdo pa nam jo prinese od spodaj?

Gledališki sufer.

Kedaj je vedno ena, aksle slabu ali dobro storis?

60 minut po dvanajstih.

Kakšna razlika je med komponistom in vojakom?

Vojak koraka, komponist komponira koračnico.

Kaj gre natančnejši ura ali uš?

Uš, ki gre za las.

Kdaj pravi hudič človeku lahko noč?

Nikdar.

Kakšne dlake ima vsaki lovski pes?

Pasje.

Kje se najde po zimi največ lisic?

Pri krznarju.

Zakaj pozoblje vrabec proj bokal ovsa kakor konj?

Zato ker konj sploh ne zoblje.

Velikonočni dar - Doncu na oltar.

Cuk na palci vsako leto
vošči svojim bralcem kaj,
če ne več, vsaj ljubo zdravje
in denarja malo vsaj.

Letos je bogato leto,
kot bogato ni še bilo,
piščet se je brez števila
nain rumenih izvalilo.

Skoro vse so ene koklje,
ena roka jim deli,
zlatu zrnje in otrobe
in za nje lepo skrbi.

Ali Čuk na palci zlagal
je to pot le jajci dve,
res da pač sta bolj izdatni,
dobezejši, to se vé.

Izvolili sta se piški,
to je: Wilfan, Besednjak,
mal je dar velikonočni,
a je dober tudi tak.

Naj prinese bralecem Čuka
ta le dar koristi sto
in edinosti, poguma,
da bo drugič. — boljše šlo.

Pozor Šivilje!

Nemške, francoske in Italijanske
modne liste dobite v „Narodni Knjigarni“
v Gorici, Via Carducci št. 7.

LISTER.

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

Kočija za kočijo je drdrala po mestnih ulicah, in tramvajev je bilo toliko, da je moral Konfuzelj stopiti s kolesa, ako se jim je hotel umakati.

„Sedaj pa res ne vem, ali sem tako neumen, ali tako pozabljen, vseklikde, stak vendat ni bil Treviž, ko sem se peljal skozen proti Benetkam in v teh kratkih dneh se tudi ni mogel tako izpremeniti!...“

Toda krasna je moral izprevideti, da je napravil velikansko neumnost in zmoto, ter da ni prav, ako človek devi in divi kar naprej, ne da bi se ozi in pagledal, kam in kod gre.

Na nekem voglu je namreč zagledal velikanski lepak, ki je pozivjal sestadine padovane (meličane iz Padove), naj se vsi imeno zavzemajo pri volitvah v parlament za nekoga vrlega doktor Pantalonija.

„Gospod, kaj ni to Treviž?“ vpra-

ša brž Konfuzelj nekoga mimoidečega človeka. Neprijetna slutnja mu je napolnila srce in možgane.

„Diavolo, per l'amor di dio (vraga, za božjo voljo) odgovori gospod. Kako se je vendar mogoče tako strahovito motiti, saj vendar niste otrok.“

Kje je Treviž! To je Padova, prijatelj v Kristusu; za Treviž niti ne vom, kje se nahaja prav za prav, ker nisem bil še nikoli tam.“

Konfuzelj je hotel zakleti, a obšla ga je taka jeza, da ni mogel.

Edino, kar je moral storiti, je bilo to, da je zaščital z zobmi in krepko pihnil.

Nakrat mu pa nekaj šine v glavo. „Bogsgavedi, če je pa res, kar mi tale človek pravi:“

Italijani so zviti, to sem že večkrat skusil in slišal, zato jim ni vsega verjeti. Bolje, da povprašam še koga.“

In res, tako je tudi storil.

Začel je povpraševati sedaj tega sedaj onega. Toda od vsakega je dobil enak odgovor.

Ljudje pa, katere je povpraševal, so se mu smeiali in pripovedovali drugim, da je Konfuzelj najbrže kak

Božiljaj našega Luka.

Nekoč so hodili kosi iz Vipavske doline kosit k večjim kmetom na Pivko in v Rovte. Dobro so tam služili in tudi jela jim ni primanjkovalo. Navadno so se domenili v nedeljah po maši in popoldan so jo že odkurili v hribe. Menda je šel enkrat tudi naš Luka z njimi. Ko so na večer dospeli do gospodarja, pri katerem so bili domenjeni za košnjo, je pristopil eden izmed tovarisev k gospodinju in ji počepnil: »Gospodinjo, pripravite nam malo večerje, a za zajerk se bomo pri jedi domenili, kajti gotovo ne bodo vasi čno in isto želeli.«

Gospodinju jim je večerjo napravila in ko so jo že skorov povzeli vprašala kose: »No fantje, kaj čem skuhati jutri zjutraj?« V par pogledih so se strinjali za repo in žgance. Edini Luka je namrdljivo odkimaval: (Naška, je dejal, »jaz že ne bom res in irmetinove moke; meni boste dali kavo in kruh!«)

Gospodinju je pritrdirila in ker so bili kosi trudni od hoje, so se podali spati. Tovariš pa, ki je že poprej govoril z gospodinjo, je vnovič stopeil k nji in dejal: »Denite v repo nekoliko suhe svinjine, zato bomo pa hitreje kosiли.«

Nato se je podal k počitku tudi on. Rano v jutro pa je slastna repa celo na svisi posala svoj vabljiv vonj. Posedli so za miso ter pričeli.

Okoli dveh velikih skled ni bilo slabo. Vsi so hvatali gospodinjo, da je praktična kuharica in, da tudi z rebrcami ni uherna. Lahko si je misliti, kako je ubogi. Luka škilil v skledo in jezno grizel namočeni kruh v kavi, medtem, ko se je drugim od ust cedilo.

Ko so bili po trudapohnem delu na večer pri večerji se oglasti Luka: »Gospodinju, jutri napravite zajerk tudi meni skupno z mojimi tovarisi. Že prav, da gospodinja in odide. Ko so pa tovarisi z Luko odali spati, se je muhoborec zopet priklatl k gospodinji in dejal:

»Skuhajte nam kar zelite s krömpicem, saj to tudi zaleže. In zajerk je bil točno skuhan, kakor je ukazal. Kosi so enakomerno zajemali s žlicami, ne da bi kdo zinil besedice. Edini Luka je zopet mrdal. S početka je drezel v globino skledo pred seboj, iskajoč mesá, a ko ga ni zadel, je učno premešal vso skledo, nakar je jezno treščil žlico v kot in odsel na delo. Misil pa si je Luka: »Le čakaj mrha, dobra in praktična kuharica; danca bo lepo vreme in pokosili bomo vse. Zvečer bo pa likofe in tedaj si bom plačal. Naveda je bila namreč, da so gospodarji kose ob likofu dobro nasištiti. No in delo je bilo v resnici končano in tudi likof ni odmankal. Gospodinju je nosila na miso »rihto«, zato »rihto« in Luka je etomak z ustmi, kakor bi pet dni ne imel žlice v roki. Trebuš mu je naraščal, da je komaj sopel. Njegovi tovarisi pa so od vsake jedi pokusili par žlice in jih nato odložili. Gospodinju je prinesla

zadnjo »rihto« a Luka se je držal za odpasani trebuh. In jojme meni! Kaj je bila zadnja »rihta«? Strukliji. Tovariš so hlastno jeli, a Luka je kar civil, ker ni mogel jesti. »Naj bo kakor hoče, je dejal, »strukle bi pa še na smrtni postelji jedel in jek bom tudi sedaj.« Boječ se, da bi mu tovarisi vse ne snegli, je lomastil in požiral, da je bilo po grlu čuti, kako so zdrknili v želodec. Po večerji so se skupno podali na seno počivati. Niso pa še val trdno spali, ko se je začul obopen krik in stok iz kota: »O Bog nebeški pomagaj! O joj, joj, joj, joj! Boli grozno boli. Počil bom, pomagajte, pomagajte!« Luka je bil to, ki se mu je trebuh naenjal kakor boben. Števrali so mu tekanje po polju, toda on se je mučao premčeval, dokler mu ni odleglo in to šele tedaj, ko je bila poleg njega velikanaka godla v luži.

PREDNAZNANILO.

Naznanja se Slov. Goriščemu občinstvu, da se bo vršila po Velikinoči v Trg. domu parlamentarna vaja med dvema nasprotujoci si strankami. Vaja se bo vršila s tepežem, bunkanjem ali »nobel« rečeno: rokoborbo. Ker sta tekmeča oba še precej rejeni, se priporoča cenjenim danam že vnaprej, da pridejo z gostim pajčolanom (ako ga nimajo tudi pajčevina dobra), da se ne prestrašijo in splašijo, in z bombaževino v učesih, da jih bunkanje ne ogluši. Ob enem se naprošajo optikerji, da bi bili isti dan dobrohotno s zabojem očali na razpolago. Za natančen vspored, dan, uro, minuto in sekundo, kakor tudi za vstopnice in druge informacije, se je obrniti v Kavarno Adriatico. »Stantsch« št. 1. Slov. radovednežev nogometna.

PROŠNJA.

Na ministerstvo železnic v Rim je dospela nedavno takole sestavljena prošnja:

»Slavno ministerstvo železnic!«

Ker se, ako se hoče, se mora roke v mrzlo, toplo ali tudi gorko vodo vtrkniti, ker se, in se zamore toploto meriti, podpisani ne samo da ne more nič, temveč prav nič in celo prav netočno določiti, prosi todaj podpisani, uvažujte, da ga ima samo na kartonu prilepljene ga, ponižno za en topomer.

Josip Cantarella
načelnik.

Ker je bilo silno vroč, se je ustavil kar na vrtu in sedel k misi, ki je stala v sceni pod nekim drevesom.

Kmalu je priselil h Konfuziju nek voznik, koj za njim sta prilično tudi dve ženski in se ravno tako vnesli h Konfuzijevi misi, vočeče mu dober dan in tek, ker je ravno jedel.

Bili so to ljudje, kateri niso skorokdar doma, ampak se kletje od semnja do semnja ter prodajajo in si meštarijo drug drugemu, kakor vejo in znajo, samo da si pridobete toliko, da imajo za sproti. Kaj bodo jedli jutri, ali kako bo, če jih zadene kakake bolezni ali nezgoda, zato se nozmenijo.

Med voznikom in ženskama je nastal v trenotku živahest govor.

Pavili so si, da je bil danes v Padovi slab trčni dan in da se je male prodalo.

»Bog ve, kako bo pojutranjom v Trevižu, zdahne ena izmed žensk, »jaz imam 600 jajec in 30 kg masla na prodaj in se bojim, da ne bom mogla sprdati niti polovico.«

»E, ti že prodaj, ti, ampak z mojimi piččanci in kapuni ne vem, kako pojdje. Ljudje bi radi imeli vse za-

Pravijo

Pravijo, da mnogi hvali naročniki na knjige »Goriška Matica« misijo na »Goriška Matica« in novoustavljena »Goriška Mohorjeva Družba« je eno in isto. Temu pa ni tako. Goriška Matica se je ustanovila malo po vojski in je razdelila med Lovenško ljudstvo v Italiji nad 20.000 dobrih knjig, med tem ko se je ustanovila »Goriška Mohorjeva Družba« šele letos v konkurenco Goriški Matici in v konkurenco stari prevajalski »Mohorjevi Družbi«.

MED POSTENJAKI.

Tolovaj: »Denar ali življenje!«

Planinec (otožno): »Oh dragi prijatelj vidite pred pol ure me je Vaš sodrug pomolnoma obral, tako, da nímam sedaj niti toliko, da bi domov brzo došel, da mi nekaj pošljejo.«

Tolovaj: »Tu imate tedaj 2 liri, da lahko brzo avite.«

Ta dogodljaj je tolovaj posvedal na večer svojemu drugu, kateri je ves ogorčen vsekliknil:

»To je bil nesramen lumen goljuf tatinski. Oba naju je našlikal. Meni je tudi tako dejal in tudi jaz sem mu dal 2 liri.«

CVETKE.

V Gorico so bili pretečeni teden poklicani na banket Jutljiški župani in komisarji občin. Med povabljenimi so bili tudi iz okolice. Tudi beliški je bil, ki je s seboj prideljal svoje delesno »gardo« občinskega sluga. Ta poslednji pa je bil jako otožen in mu banket ni povsem ugajal. Natakar je nosil in odnašal, a sluga je shine retakal iz ene čeljusti v drugo. Konečno pa se mu je to le preneumno zdelo in je obupno ves glas zakričal, baš v trenotku, ko je natakar vnovič odnašal ostalo »rihto«. »Lej, lej, Sinor, senti, senti, Sinor, Sinor, Sinor, la porti še meni na malu.«

Dva sveta. Prodana nevesta Nace.

Stari in mladi svet se bijeta za življenje. Na eni strani smrt, na drugi nova življenska sila. Oče in sin sta v razpolu radi pojmovanja življenja. Ljubezen do bližnjega zmaga nad svojo ljubezen do očeta. V mlademu

možu vse vre, med tem ko stari zapušča svet. To je v kratkih besedah vsebina Engelbert Gangllove drame v jednem dejanju.

Prodana nevesta! Kdo ni še nič slišal o tej najznamenitejši češki operi, ki jo je uglasbil veliki češki komponist Bedřich Smetana? Lepi prizori prepleteni s češkimi naravnimi motivi se viste v tej operi. Enega izmed teh prizorov bo naše občinstvo imelo priliko videti.

Nace. Star skupuh, ki skriva denar, podleže svoji strasti. Dediči se pregašajo za njegovo zapuščino še predtav odnesejo mrtvca iz hiše. Strašni konec skupuha ni dedičev zavzem silno gledalca. To močno enodajanko je spisal Nemec Franc Kranowitz, a poslovenil jo je znani slovenski igralec in režiser Milan Skrbinek.

S temi trčimi igrami zaključi vrli gorški dramatični krožek letošnjo sezono. Sodeč po vseh, ki jih je dosegel z uprizoritvami »Desetege brač« in »Charleyeve tetos«, lahko prizakujemo, da nas s temi uprizoritvami presenet. Program je izborno izbran. Sodelovale bodo najboljše moči.

Prva predstava se vrši v soboto, dne 26. 1. m. ob 8. in pol kv. in druga na belo nedeljo, dne 27. 1. m. ob 4. uri popoldne. — Cene vstopnicam in se delom navadne. — Predpredstava vstopnic v »Narodni knjigarni«, Via Carducci št. 7, v hiši »Gor. Lj. Pos« Sodelovale bodo najboljše moči.

Najprimernejši dar za ženske, ob prilik godov in drugi priložnosti je

Slovenka kuharica
z ilustracijami, 668 strani obsegajoče, lepo vezano
In Velika sanjska knjiga

istotako lepo ilustrirana in zelo obširna.

Obe te dve knjigi dobile po razmeroma zelo nizke cene v NARODNI KNJIGARNI v Gorici, Via Carducci št. 7

NEČE GLASOVATI ZA FAŠISTE!

Neki drugi volilec je stal pred vhodom, kateri pa sploh ni bil poučen kako se glasuje. Njegov sosed ga vpraša, za koga bo volil.

»I, za lipo bom volil, fašjo gotovo ne; tam kar križ z moje strani.«

In res je šel v kabino in dobro prečrtal sekirico, misleč, da se je fino odrezal.

ročil tudi on še četrtnik.

Voznika in ženski je vino kmalu tako vgrelo, da se je vsem tem razvozljal jezik, in voznik se je celo takoj ohrabril, da je vprašal Konfuzija, od koder pride in kam je namenjen.

Ko mu je ta pojasnil in povedal, kaj se mu je zgodilo, ga je zdel nagnovljati, naj se rajo pelje z njim do Treviža, čemu se bo toliko trudil s kolesom, ker je pot dolga.

»Kedaj pa bdrinete?« vpraša Konfuzelj.

»Nocoj ob enajstih, da pojdemo po hladu in da dosegemo zarana«, odgovori voznik.

»Koliko bi pa zahtevali, da me pospeljete, sicer pa ne vem, kako pojde s kolesom, ali ga bo mogode privzeti na voz?«

»Nič še ne bojte. Pet lir mi daste, potem prekrblim že jaz vse.«

»Tó je preveč, prijatelj, povzame Konfuzelj, »tri vam dan, če hočete.«

»Štiri hoste dali in še za liter vina po vrhu, predno odidemo.«

»Naj bo, mu pridi Konfuzelj. Jaz pojdem sedaj precej spät, da me ne bo jutri nadlegoval zaspanec in da se labko takoj odpeljem proti

Zgodovinski anekdoti.

Nevarna želja. V Mehiki so obsodili nekega brivca na smrt, ker je umoril svojo ženo. Obsodili so ga porotniki tem raje, ker ga je državni pravdnik neizprosno obtoževal. Ko so mu razsodbo prebrali, ga je kot običajno sodnik vprašal, če ima še kako željo. »O ja, državnega pravdnika bi rad še enkrat obril.«

Skrben raziskovalec. Navade naravošlovev včasih za okolico niso posebno vrijetne. To je poskusila tudi žena slavnega potovalca in raziskovalca Agassiza.

Ko se je nekega dne napravljala, je silovito zavpila.

»Kaj pa Ti je?«, vpraša mož ves prestrašen.

»Iz mojega čevalja je pravkar prilezla kača«, reče žena, tresoča se po vsem životu.

»Samo ena, ljuba moja?«, vpraša Agassiz vzhemirjen, »saj sem včeraj zvečer vendar tri dojal notril. Zares nisem vedel za noben kraj, kjer bi bile uboge živalice bolj shranjene kakor v Tvojem toplo podloženem čevaljčku.«

Obenem je boječe iskal ostale dve kači in se kar oddahnili, ko ju je našel v svojih laštnih čevaljih.

Lovska. Dva lovca sta se bahala, kako znata oponašati glas jelena, kadar umira. Nekoč sta na koncertu oponosila na lovskem rogu glas umirajočega jelena, nakar sta dva lovska psa, ležeča pred vratu dvoran, skočila kvišku, se zakanila med množico in podrla na tla nekega moža: vprašali so ga, kdo je in izvedeli so, da se piše — Jelen.

Poznavalec glasbe. Dva gospoda sta sedela pri koncertu skupaj. Eden je ploskal in kričal: »Bravo! Bravo! Še enkrat!« — Drugi ga je vprašal: »Oprostite, gospod sosed, kaj

pa so sedaj igrali?« — »Sam ne vem.« — »Zakaj pa potem tako kričite?« — »Ker bi ljudje sicer mislili, da se na glasbo nič ne razume.«

Odkritosrčno, a ne surovo. Slovitega pianista Antonia Rubinsteinja je prosila neka gospodična, da mu si ne zaigrati nekaj na glasovir; od njegove sodbe bo odyšno, ali bo nadaljevala muzikalne študije ali ne. Po končanem igranju vpraša dama: »No, kaj naj naredim, gospod mojster!« »Omožite se, gospodična.«

Opera in kino. Podobno kar beremo tudi v anekdoti »Odkritosrčno, a ne surovo« nam pove tale razgovor: »Kaj mislite, gospod profesor, ali je glas moje hčerke bolj za opero ali bolj za opereto?« — »Mislostiva, mislim, da bi Vaša hčerka najbolje napravila, če bi nastopila s svojim glasom v kinu.«

Ubogi komponist. Dva skladatelja sta se srečala na ulici. Pozdravila sta se in eden je rekel: »No, ali si zadnje čase kaj niovtega naredil?«

»Oh, pusti me no!«, pravi prijatelj, »s komponiranjem danes ni nič. Če ti pride kakšna misel, nimaš papirja, da bi jo napisal; če si jo napisal, ne dobiš nobenega založnika; če ga dobiš, ti nič ne placa; če je stvar tiskana, je nihče ne kupi; če jo kdo kupi, ne znaigrati, in če zna igrati, mu pa nazadnje še ne dopade.«

Toliko hrusča za eno omeleto. To je navaden francoski pregovor, ki pravi, da je veliko dela in malo učinka ali pa da se zaradi kakake malenkosti preveč vznemirjam. O početku tega reka — tant de bruit pour une omelette — pripoveduje Voltaire. Pesnik Desbarreaux, umrl 1675, je bil v gostilni na hrani. Nekoga dne naročil ome-

domče.

»Kakor vam je ljubo, gospod. Ob enajstih me dobite pripravljenega na dvorišču«, odgovori voznik in se odpira po svojih optavkih.

Konfuzelj je tudi vstal, poklical natakarja, plačal in šel k počinku. Posteljo si je najel ravno v tej goštinici.

Spati pa ni mogel dobro, ker so mu preveč silili v glavo dogodki, ki jih je preživel v zadnjih dneh in ker ga je obdajala neka neprijetna sluznina. Morda pa je imelo svoj vzrok tudi to, da ni bil vajen hoditi spet po dnèvi.

Valed tega je vstal že ob desetih, se umil in šel na dvorišče.

Neizrečeno je bil čmeren, a sam ni vedel zakaj.

Na dvorišču je bilo veliko gospode in drugoga ljudstva. Sodelt so v prijetnem hladu pod drevesi in pilipivo.

Noc je bila divno krastna, kakor što nahačamo samo v Italiji.

Lunina svetloba se je prijetno zlivala v bledo žarenje električnih luči, katere so razsvetljivale dvorišče; in koščato zelenje in dreve je tako

lepš sprejemalo, da se je Konfuziju zdelo, kakor da se nahaja v kakši pokrajini, o katerih čitamo v bajkah. »Tisoč in ena noč.«

Ta prizor je nekoliko pomiril njegove živce; in da prežene slabo voljo še bolj temeljito, si naroči pol litra najboljše črme.

Jako dobro mu je teknilo to lasko ognjeno vino, kat cerčil je, kako se mu je vilo po žilah.

Kd je popolil to, še naroči še četrtnko in dve včelički, kdo zase, eno za vozniška, da mu jö da, kadar pride.

Določena ura je Konfuzelj prišel, in vozniški je bil točen, tudi ženski sta prišli s svojimi jehavi ravnimi, ko je blizu v bližnjem zvoniku občaj.

Vozniški je bil vesel in dobre volje, morda je sklenil v tem času kako dobiti kupci...

Tako ko sta se pozdravila, je Konfuzelj naročil obljuhjeni liter.

»Kaj samo črme, dva naj prisest, vsklikne vozniški, »za črme dam jaz. Iz enega ne pride nikaj kozar. Šaj vidiš, da smo štirje.«

Dalje

leto, zunaj je bil pa velik vihar. Ko mu jo gostilničar prinese, je tako zagrinelo, da se je kar sesedel; pesnik je hotel naravne sile pomiriti in je vrpel omeleto skozi okno vun z besedami: Toliko hrušča za eno omeleto.

Ploskanje. Kaj pomeni ploskanje pri koncertih?

Da ne ganejo sreca, ampak sumo učesa, kajti sreca bi posabilo na roke.

Opomba: Kdor želi na stotine takih zgodovinskih anekdot, naj naroči knjigo teh zbirk osebno ali po pošti v »Narodni knjigarni« v Gorici, ul. Carducci št. 7.

PISMO VOJAKOV

Slovenski fantje od 1. comp. Sustance v Turnu pošiljajo pozdrave in ob enem želijo Veselo Vel praznike staršem, bratom, sestram in dekleom.

Posebno pa Vam letnik 1904 ki Vas težko pritekujemo, da nam prinesete odrešenje in da se mi povrnete v domovino:

Skrb Rudolf, Tomaj, Krapč Fr., Othra pri Ajd, Lenček Ivan, Postojna, Šodt Josip, Općina, Selinc Stefan, Čopovan, Bitičnik Ivan, Grgar, Skukovič Ralael, Kremberg, Stanko Carl, Idrija

Pravijo v Solkanu, da v soboto, ko je zvezel tujazinji komisar, da je Pepo izvoljen za poslanca v Rim, je takoj na čast njemu ukazal razobesiti zastave. Za protinslugo mu bo Pepo priskrbel v Rimu odličen red. - Rosa roko omije.

Pravijo v Solkanu, piluleta pilula, vsaka res en čaj dura, piluleta piluli, no še kar šimpi kušu.

Pravijo, da ni res da sta Koko in Pepo naročila vagon »Klaps« peres, mokala pa sta, ker prvi ni imel dovolj denarja za znamke, drugi pa se je resno »atolembal« v neko rojansko spanja donos.

Pravijo.

Pravijo, da v sklopotu pri kahilu na Grettini misijo baje ustanoviti paroplovno družbo za loviti »guante«. Iščejo se delničarji, ki pa morajo biti »disoccupati« ter izvrsni pivet.

Pravijo istotam, da ker se misli udeležiti te družbe tudi »skafis«, se že sedaj prav pridno vadi v plavanju po vinškem morju tržaških gostil.

Pravijo, da traje podpeški fantje snubijo neko punco v Rakitovcu, včasih pa slabo naletijo, ker jih napade nočna straža.

Pravijo, da je v Rakitovcu punca, ki je pravi čudež, ker je vsako leto za eno leto mlajša, in se njena dota vsako leto zmanjša za 10 tisoč lit.

Pravijo anhovske punce, da se nekateri anhovski fantje zelo jezijo, ker so one za njih nedosegljivi ideali.

Pravijo v Malinicu, da je gospodična »mit« Ochsenaugene prehitro odpotovala iz Klane.

Pravijo, da dosedanji poverjenik »Goriške Matice« v Dornbergu zna kaj izvrstno pojesti dano obljubo. Obljubil je, da stori za »Goriško Matico« v Dornbergu kar bo mogoče. Po Dornbergu je pa osebno agitiral za novo »Goriško Mohorjevo Družbo« proti »Goriški Matici«.

Pravijo v Celjah, da družba »Stre — smo« mora izprositi veliko burjo ali pa na svoje stroške najeti oddelk sloveških zdravnikov, da preprečijo pretečo kugo, kajti smrad se vedno bolj širi o prevelikem zavžitju pelničnih klopotcev.

Pravijo v Il. Bistrici, da »marigeline« zelo ljubi raznovrstno barvane blaže.

Pravijo v Il. Bistrici, da ni res da spi samo SASA do pol enajste, temveč tudi DUSAN, PAVEL, MILAN.

Pravijo, da bodo imele v Komnu klepetulje komedijo pod koncem, in sicer:

Suvanje z rokami,
brcanje z nogami,
razbijanje krožnikov,
klofute po glavah,
premetavanje steklenic
in pobivanje kozarcev.

Pravijo, da se komenska dekleta

preveč hlapajo, celo po parfumu diše in »rascaste« imajo lase.

Pravi Cuk na palci, da bo prihob njič objavil vso intimne zapiske »memorandum« o bistriških dekleih. V prvi vrsti pridejo v poštev ljubljanski in mariborski spomini.

Pravijo, da so Divačani ustanovili zavarovalničko klobas, glavnih sedež je v ulici »var«, da se ne utopiš.

Pravijo, da so dobili gorenje »savvisov za zvonove. Vrvi pripravljajo iz divačkih klobas.

Pravijo v Studenem, da se je dne 6. t. m. častitljiva gora sv. Lavrentija stresla in milo zajokala.

Pravijo, da za letošnjo Velikonoč so v Renčah objavljeni novi zvonovi s to čudovito posebnostjo, da jih bodo gledali in čuti le oni občinari, ki z učenjam in preprečevanjem v to tudi trdno verujejo.

Pravijo, da je v Vrhpolju pri Vipavi neka gospodina, ki bi zelo rada vpeljala novo modo, namesto, da bi hodile »dekleta v vase«.

Pravijo, da je v Hrastah neka stanica klepetulja, ki tako hitro oddaja svoje izmišljene lažnjive pošte, da noben avtomobil ne bi mogel tako hitro voziti, da bi njeni delo tako točno opravljal.

Pravijo, da je solkanska godba (pleh muzika) tako polnoštevilna in izbrana, da ji je pri neki slavnosti mularija pomagala življati na prato.

Pravijo, da se v Povirju nahaja mladenič, ki bi rad dekleta za »voril, a mu tega ni mogoče, ker mu vsaka spodeli.

Pravijo, da je »šindak« v Rojanu naročil »monture« za štiri občinske »sibire«, ki bodo delali »regolos« v sili pri Rojanskem »sevkus«, sedaj ko se blizu pomlad in ko bodo Rojanske »spupe« na novo oživele.

Pravijo, da Koko in Pepi obupana sprašujujeta po Rojanu, zakaj Marija iz Rojana ne da glasu od sebe. Sta sta tudi k neki »abutakarte«, ki jim je baje povedala, da ji je zrastla piška na jeziku...

Pravijo, da je nekaj Rojanski činoraznajčnik v svoji gorečnosti v volilnem boju namesto zidu namazal z lepilom roko neke gospodične z namenom da prilepi nanojo plakat.

Pravijo (v odgovor dopisniku stadskega dekleta na oknu):

Za čuvaja si zmožen edino le ti ker pod mojim oknom moleduješ in trepeciš kar olej noči.

Povem ti pa prav iz duše pošteno: če tudi se pod oknom obesbi — je meni — vseeno!

Pravijo, da se cel Rojan čudi, da ni bil pri zadnjih volitvah Rojanske republike izvoljen »čapolist« »Škure«. Zdi se da je imel pri tem »Koko« svoje prste vmes. Poglavitni »vrok« je pa gotovo ta, ker je »Škure« zamudil zadnji volilni shod »vsek« tega, ker so mu komunisti zaplakatirali okna, ter je mislil, da je bila noč tudi čez dan. »Škure« je spal... »Jenu buotra tude...«

Beneške

NESREČNA BLEZNICA

»Sma blezniča« (dvojčka) an takuo podobna de še naju mat' ne more razločit! Kaduo san jest an kaduo je muoj brat.

Kadar sma hodila u šuolo če muoj brat je norčevu pa meštra (učiteljica) je stukla mene. Muoj brat je z bicikleto zvarnu njekšno babo, pa jest san muoru plačat za multo dvejst franku. Nevjetno san meu poročit, pa muoj brat je paršu pred mano an jo je poročju on. Pa Buoh je pravičan an vsake gojufarija ima suoi konac. U pandjejak sar umru jest, pa u torak so podkopal muoja brata na mest mene.

KOTU AN BRASKVA

Na Beneškem judje pravijo takuo debele, de je škola če se jih ne lož v Čuka. O priste sta se znajdla v Tomazetičevi u Čedade njekšan Joža Hvala iz Erbeča an sodnik

Uodopivac iz Ljese an sta jedla braskve par kosile.

Vješ Uodopivac, je zase Joža, kadar san bju za brusaljirja so me bli pošjal trjebit mjesto Mesino ki je bju posu potres an tandol san vidu adno tajšno braskvo de kadar je šu daš usi judje mesinski, k'so bli brez hiše, so stal pod njo za se ne zanocit.

Kaj tiste, mu odguori Uodopivac, kadar jest san bju šu na božjo pot u Lurt, san vidi tan djelat adan tajšan kostu, de u njim je bilo vičku 300 kotlarju an vseglih so bli takuo deleč adan od drugega de so muorli nucat telefon za guorit med sabo.

An Joža: Opas, ki bojo djelat s tistem kotlom?

Upodopivac: Kā si takuo nazaj de ne zastopiš! Tisto braskvo košjo ti vidu u Mešimi, bojo u njin kuhal!

Petur Matjurac

V RESTAVRACIJI

Natakar: »Kaj ste imeli? rekovala, ker goveja diši po pesku.«

Gost: »Ne spominjam se. Toliko pa včas, da je imela juha okus po milu.«

Natakar: »Aha!« To je bila rakova ker goveja diši po petroleju.«

»Tul Pod mojim klobukom.«

TEŽAK PROBLEM.

Janezek je izpovedal učitelju, da ima človek sedem čutov, nákar ga je učitelj za kazen postavil na hodnik pred vrata. Malo pozneje prihiti vedno prepozni Jurček v šolo. Janezek mu hiti nasproti in ga vpraša:

»Ti, koliko čutov ima človek?«

»I, koliko pet jih ima!«

»O ti tepec ti! Za božjo vlogo ne pojdi notri, kajti jaz sem dejal, da jih je 10, in še me je pred vrata zapodil.«

VASOVALEC V PASTI.

Glejte, kaj se je zgodilo pred par dnevi v naši vasi, ko je k ljubici domaći fant pod oknom šel počasi.

V hiši vsi še niso spali, čuli čudne so stopinje, hitro ven so se podali,

toda fant že zginil jim je. Ko ni shišal več nikogar,

če bo mila zdaj mu sreča, je poskušal, se približal; bila mu je opoteča.

Vsi so zopet prileteli, k prešicem pa junak debeli, je odnesel pete urno,

hop za njim nezgoda žurno. Hitro gospodar priskoči in zapahne hlevna vrata;

in tako res prav po ceni so imeli v hiši svata.

RAZLAGA KRŠČANSKEGA NAUKA.

Nevernik: »Ali še pristajate na to, kar ste včeraj govorili: Ako te udari na desno, podaj mu še levo?«

Vernik: »Jaz nič ne odvzam in nič ne pridenem, kar kor pravi v Sv. Evangeliju.«

Nevernik: »Evo ti tedaj! Tu imaš eno klofuto na levo in eno na desno.«

Vernik (jih je držal in odgovoril): Zapisano stoji; mera s katero merite, vam bo odmerjena. To rekoč prismoli

neverniku dve tako krepki klofuti, da se je daleč naokoli razlegal učinek mere.

Učitelj (ki ju je s starim možičkom od strani opazoval vpraša poslednjega):

»Kaj pa imata onale dva med seboj?«

Možak: »O nič, nič gospod! Samo krščanski nauk si razlagata.«

SAMOGOVOR

»KANDIDATA«, KI SE JE SAM KANDIDIRAL.

Ah bili zares so prav lepi časi, ko sem agitiral in hujkal po vasi, ponosno sem hodil, cigare kadi, še zraven se rujnega vince napr. Prej reven, ubožen in neapostovan, sem bil še popolnoma nepoznan, sedaj pa že skoro oblekel bi trikrat klanja, odkrivš gospod se mi vsak do danec že prepravljal zavajjal.

sedaj pa napočeli drugi so časi, sedaj bomo mi gospodarili v vase. Počasi priromel je šestek april,

za slavni ta dan sem lepo se obrijal v najlepši, oblikui sem del na volice, poselil so me na najboljše sedišče. Predvsišček podal mi je šestek zlažbel, zupin krenil v kaibno sem sedeči,

in pametna misel zdaj lime mi v glavo, sedaj si je Stefan izmisliš ta pravol.

Zakaj bi se jaz le za druge potil, zakaj bi le drugi cigare kadi, jaz sam sem pač vreden največje

časti, znam pisati — čitati — a — u m. Zdaj svinčnik vzamem v deano roke, na listi te vino napideš tako:

»Jaz Stefan urar sem povsodi poznam, gotovo le jaz za poslanca bom zbran Glasovnica moja je vandrala v Rim, čast zdaj poslanca prav kmalu dobim, gotovo do tega še kdaj bo prišlo, da Cuk se na palci še klanjal na bo-

Najprimernejša darila za otroke.

Najprimernejše darilo za otroke so lepe slikane knjige, ki jih dobite v

NARODNI KNJIGARNI V GORICI via Cardacci 7.

Knjige so sledeče:

1. JANKO in METKA
2. MALA SLIKANICA
3. MOJE ŽIVALI
4. HITRO, HITRO LAHKIH NOG...
5. MOJI PRIJATELJI...
6. MOJI ZVERINJAK
7. MLADI ROKODELCI.

Te knjige je izdala in žalozila knjigarna v Gorici in se dobra edino tam. Sezile po teh res leto, za mladino najprimernejših knjigah.

Pravijo.

Pravijo v Il. Bistrici, da so deliti lahko lepe, ko solnce prisije, da v senco beže.

Pravijo v Opatjemselu, da se posluže po veliki noči vse one tekke, kar so mislite vedno ledig ostati. Pa da so že zidati hiše v ta namen.

Rekel je: Ce ga bom vidla en letek, da bo stavila plakati od Lipa na zid, ga bom beretu vse

lipi, v dokaz izredne naklonjenosti vozi vojnaodkodnina z raskovalo vprego, ker se je izkazalo, da polž vozi prepōščasi.

Pravijo, da je neki idrijski meččan ves navdušen pripovedoval svoji ženi, da se je vpisal v fašistovski »Sindikat«. — Tovatiš, ki je slučajno slišal le zadnjo besedo, ga vpraša, kaj da je rekel, nakar se mož hitro odreže: »Pravil sem svoji ženi, da bom prav v kratkem postal »Sindac«.

Pravijo, da je v Kosezah pri Il. Bistrice nek »Rude« faliran »Narjednik«, ki je bil svoj čas baje v »Kadet Šoli«, v kateri pa gotovo ne učijo, kako se cestni jarki čistijo in ceste posipljejo.

Pravijo iz Il. Bistrice, da je »Duda« postala zelo otočna odkar so odšli petelinčki.

Pravijo Bistričani, da se zelo boje za življenje, če zahajajo v »Citalnic« in to radi Ane, ki jih prav z veseljem suva, in poriva ob mize.

Pravijo v Il. Bistrici, da je Čuk neki večer ko je sedel na dinniku »pržona« slišal blizu lipce močno hi-hitanje, in videl Stankota kako mu je ta smeh blažilno legal na srce.

Pravijo, da se morajo v brezovški poštni okraj pri Ljubljani namenjena pisma, približno teden prej odpeljati, kar so napisana. Tako bi stranke v tem poštnem okraju vsaj približno normalno pisma prejemala.

Pravijo v Il. Bistrici, da tisti človek ki piše ali se okoplje v bistrški vodi postane posebne vrste razumen in čednosten. Noč ima za dan, popivanje za telesno čednost, dnevno spanje za telesno krepost, ženitev brez patent za višji stan, ugovarjanje za delo, usmiljenja itd.

Pravijo, da se nekatera lívka dekleta - pevke - z »metrost« učijo na skri, sedaj ko sneg izginja.

Pravijo tudi, ko ne bo več zabave s skri, da bodo prijevale zabavne koncerte tudi izven Lívka pri kozarcu alaškega vinca ali pri dobri, močni črni kavi.

Pravijo, da sta se staravaška zaseblijava »Jancza« tako uklonila plakatom, da v resnici nista šla na volišče, ter se izrazila, da saj jima ne bodo nič dali. Jancza, Jancza, kdo je vajina narodna zavednost?

Pravijo, v Vrhpolju, da se nahaja blizu zvonika neka vedeževalka, katere ni videti nikoli zunaj svoje hišce, pa ona navzlic temu lahko pove od vsakega posebej, preteklost, sedanost in prihodnost; ako Čuk tega ne verjame, naj sam pride na sosedov oreh pa bo vse slišal.

Pravijo, da odkar hodijo Volarske pevke v Tolmin pet, hodijo vsi Tolminci k zadnji maši.

Pravijo, da se »Pepis« iz sežanskega »Portarturja« zelo jezi, ker so mu sežanski komunisti brezplačno poslali ali finso.

Pravijo, da šmarske in danske pupe že mesec dni napravljajo kratka krilca in bele čižemce za veliki drenjski ples, ki se bode vršili na velikonočni pondeljek v »drenjski republiki.«

Pravijo v Postojni, da so tako hudi molji, da so vse od stare lovske družbe dragocene kožz zgrizli in prebavili. Društveni tajniki in sedanj predsednik vam prav rada prikimata nato, in vam prepričevalno pritrdirja, v nadi da se bo moljevo blato dobro še uporabiti v ogrevalevine svih.

Pravijo v Kosezah pri Il. Bistrici, da so nekdaj mladi fantje krave posli, sedaj pa ne vedo več kako bi si klobuk na glavo poveznili.

Pravijo, da se Lívška dekleta tako bojijo Čuka, da že tri dni prej počasujejo kaj pravi o njih.

Pravijo, da je Lívška »mečtra« podobna vetrui na prepihu.

Pravijo v Celju, da sta se te dni Lojze in »Rinčica« že v tretje razstila, nakar se je slišal gromovit pok: doslej še ni znano, kateremu izmed obič je počilo sreco.

Pravijo, da se nekatere Celjske »punke« zelo rade izprehajajo po via »Pokrvaze«, da se vidi jim kaj »hlač.«

Pravijo, da so na St. Viški gori za to volili komuniste, ker je komunistični duh že eno leto poprej hodil po vasi z odkrito glavo.

Pravijo, da na St. Viški gori zato niso volili fašistov, ker je »akcijsko društvo bajtarjev« vstanovila fabriko v Poljeh, kjer se delajo komunisti.

Pravijo, da na St. Viški gori zato

niso volili lipovke, ker se iz nje ne da kuhati žganja. Drugič naj se postavi čepovka, brinjevka ali pa basovka, da bodo delavci iz fabrike zadovoljni.

Pravijo, da je pred tobakarno v Rojanu pri cerkvi postavljena zadnje čase posebna cenzura, ki strogo pazi na to, kdo zvečer »čotar« po cesti in kateri »štrolali« jo »rajžajo« pod »volte« iskati »cveka« pameti in laž modrosti.

REŠITEV SKRIVALNICE

Hribolazca je našel Franc Mozetič, Predil 38.; Strle Franc, Jurjevadolina; Podobnik Peter s Police pravi:

Oj Peter neroda,
kako si zabit,
da si se 'zgubil
no več kaj storit'.
Tud' men' je preglavico
delal tvoj sin
in vendar ga našel
sem sredi planin.
Pa Čuku poslati,
namenil sem ga
za knjigo poslati,
ki nekaj velja.

Ciril Rutar, Logersko pravi:
Profesor je »fajn« možak
vsak »petler« njemu ni enak;
dolgo brado nosi,
skoraj do pasu,
čeprav se mu prilega,
kot sedlo prascetu.
Čukec ti nazaj ga imaš
napravi z njim, kar več in znaš.
Ne bodi pa zaspal
tvoj pošlji mi roman.

Princ Josip, Dol. Zemun; Ana Kuščer, Borjana; Josipina Trkman, Podkraj; Princ Slava, Il. Bistrica pravi:

List za list obračam,
upiram vanj oči;
nato skrivalnico zagledam,
ki profesor v njej tiči.
Po kratkem času najdem ga
cilinder star na glavi 'ma.
Zato pa Čuku pošljem liric pet,
da pošlje mi po pošti »Sad in cveta«.

Franc Kocjan, Trst; Milko Stibl, Tist; Marij Koraza, Trst; Franc Čepliro, Sv. Peter na Krasu; Andrejščič Josip v Trnovem pravi:

Uboga gospal
Zgubila moža.
Ga išče povsod,
A vendar ga nil!
Ozri se na levo,
Ozri se na desno,
Ozri se nazaj,
In videla boš,
Da je to mož,
Ki na hrbitu sloni.

Ivana Semolič, Trst; Maks Kovačič, Trst; Marija Sovdat, Volarje:

Napela sem vse
svoje moči
in profesor prileti
mi sam pred oči.
Ne marjam jaz njega
ker ženo ima
in že radi tega
kjér ženi se skril.

Prav za gotovo
vinc je pil.
Ti, Čuk pa sedaj
nazaj ga imaš
pa ženi ga daj
da veselja bo kaj!

Piščanec Mozetič, Predil; Justina Ruštar, Bača; Janez Magajna, Masora; Ivica Kaluža, Sapijane:

Prav malo iskala
profesorja našla.
Presneto ti sem
prestaro za mene.
Zato ti ga pošljem Čukec nazaj,
da mi pripraviš knjigo sedaj!

Furlan Justina, Općine:

Avgust Keblič v Celju pravi:
Profesorja sem poiškal
pa bi mi bilo skoraj žal,
ustrašil sem se ga tako,
da mi še danes je hudo.

Njegov kosmati je obraz,
na hrbitu, starosti dokaz.
Pod pazduho pa testament
kakor bi bil »pulveragent«.

Josipina Kocmut, Kranj:

Oh Peter Neroda
te zmoti priroda,
da sina zgubiš,
se kislo držiš!

Nazaj mal' poglej,
pa spet se posmiej,
za teboj stoji, za štor se drži!
Zgodila nezgoda

se Petru »Neroda«,
po hribu je lazil,
na sinka ni pazil —
pod smreko počiva,
naravo uživa.

Mirka Špenko, Kranj:

O, Ti neroden Peter,
kam te je nesel veter,
da zgubil si sina,
si pil preveč vina.
Nazaj se ozrni Ti,
pri smreki on stoji,

Ivo Bratun, Vevče; Lojz Habjančič, Brezole, p. Račje; Ludvik Antonič, Repentabor pravi:

Profesorja kosmača smo dobili,
na lep način ga zaločili,
Cerkve je pod posho del,
da bi koj v nebesa šel.

Rudolf Rosič, Logje pa pravi:
To res čudno se mi zdijo,
kje profesor zdaj tiči,
se podal je mati v grad,
drugo ženko šel izbrat.
Da bi znala žena to,
bi naučila ga lepo;

zdaj ga tebi dam nazaj,
ž njim nas pusti v miru vsaj!
Dalje so še dobili profesorja: Ivan Obad, Saleč pri Proscu; Antonija Dužnik v Tratu; Ljudmila Pavločič, Staravas; Sančin Klentinia iz Škofja Loka pravi:

Profesorjeva gospa
izgubila je moža.
Po opravlkih je šel,
zdaj ga ni nikjer.
Morda je šel k ljubici,
nič ni povedal svoji ženici.

imajo! Zakaj pa lažljivo in žaljive stvari pošljate Čuku, da mu temnите njegovo lepo perje.. Ko nam pošljete natančen naslov bomo priobčili. Čeck ne zna čitati Čuk.

POZOR!

POZOR!

Nova trgovina s čevljij v Gorici
na Stolnem trgu, nasproti
stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjala slav. občinstvu, da sva otvorila lastno

trgovino z vsakovrstnimi čevljili.
NA DEBELO. NA DROBNO.
Izdelek domač in prvorosten, cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se
priporočava udana
Trampuž - Kokelj
trgovca.

RAZGLAS.

Hiša z dvemi nadstropji, s štirimi stanovanji (kuhinja in dve sobi vsako) s podstrešjem, kletjo, z vrtom v lepem kraju v Gorici, Via Officine št. 26 **je na prodaj** po ugodni ceni.

IVAN KACIN

Gorica, Via Rastello 12

Tovarna

Klavirjev, Harmonjev Orgelj, ter zaloga Violinov, Mandolinov, Kitar in strum. za violine in Tamburice. Isposojuje in oddaja na obroke vse omenjene instrumente. Pošilja tudi po pošti.

Pozor!

V 12 urah!

izročim naročeno in izgotovljeno obleko
po naročilu kakor si stranka izvoli,
po najnovejšim kroju.

Delo natančno in trpežno.
Cene najnižje.

EMIL SAURIN - Gorica

Via Arcivescovado 7 - (nasproti nadškofije)

Trgovina z manifakturnim blagom.
Lastna krojaška delavnica.

Podpisana naznanjala sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO

z vsakovrstnimi čevljili in usnjem na drobno

v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in prvorosten. Cene nizke in konkurenčne. Izvršujeva tudi vsakovrstna v stroko spadajoča popravila.

Za obilen obisk se priporočava udana

trgovca BREZOVEC - ROSIN

Elija Čuk

Gorica — Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogu in veliko izbero najboljših BIANCHI in ALTEA dvo-koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk TITAN in PFAFF, kakor tudi muncijo in vsakovrsno orožje. Kdor kupi šivalni stroj, se ga pouči v delu umetnega vezanja prezplačno, dokler ni zadobil popolne prakse

Poslužite se pri njemu
in ne boste se kesali, itakor se njegovi stari odjemalci ne pritožujejo, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Trgovsko presenečenje.

Veliko skladisče v Milanu glavni sedež zalaganja vseh podružnic, je izročil te dneve velik štok manufakturnega blaga tudi

Videmski zalogi, Via Savorgnana št. 5

da je izpostavi na prodaj

po presenečenih cenah.

Veliko izbiro vseh sezijskih predmetov dobé naši cenj. odjemalci; **poleg ugodnih cen** tudi nad vse za dovoljivo izbiro.

Navedemo nekatere cene, da bode sl. občinstvo točno poučeno o tej izredni priložnosti, ki nudi resnični prihranek:

Obrobljene rute	L	0.75
Povoji za otroke meter	"	1.70
Gobasto sukn	"	1.75
Moške nogavice	"	1.75
Gobaste brisače	"	1.95
Cvirnasto blago	"	2.25
Svičarsko vezenje meter	"	2.50
Obrobljeni prti	"	2.50
Ženske nogavice	"	2.50
Madapolam meter	"	2.75
Pisane moške nogavice	"	2.75
Nogavice z dvojnato peto	"	2.90
Brisače Nide Ape	"	2.90
Elastične naramnice	"	3.50
Vezane podsuknjice	"	3.50

Jajčasto blago meter	"	3.95
Moške maje	"	4.50
Obposteljna reklamna preproga	"	4.90
Blago za životnike sortirano, meter	"	4.90
Ženske jopice	"	4.90
Obposteljni tepihi Smirna	"	8.50
Vezane jopice	"	8.90
Spodnje krilo vezano	"	9.90
Moške srajce	"	14.90
Kombine za gospe	"	14.90
Vezano pogrinjalo za postelje	"	29.90
Pogrinjalo za postelje piquet	"	32.90
Blazina iz žime kg 14	"	49.—
Preproge vezane na 2 straneh	"	49.90
Trapunte iz belega platna	"	64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Elegantni paletott. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. — Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz volne v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servieti »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavese. — Blago za mobilijo. — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJÀ BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.